

LIVE หลอน ศาลาซ่อนผี

สวัสดีครับ ผมทิวหลอนครับ
ยินดีต้อนรับเพื่อนๆ สู่ไลฟ์พิเศษ
ของ **คลับหลอนซ่อนผี...**

⏮ ⏪ 🔊 ● LIVE

📺 ⚙️ 📷 📱 🖱

นทรี ศศิวิมล

@หมูนินได้

ผมดูมาตั้งแต่ตอนแรกของรายการ ติดมาก สนุกมาก
เป็นรายการเล่าเรื่องผีแบบไลฟ์สดที่ดีที่สุดในไทย
ขนลุกทุกเรื่อง เรื่องผีระดับตำนานของไทยฟังได้จากที่นี่
ทั้งนั้นเลยครับ

560

ตอบกลับ

@Luffy คนดี

ถ้าชอบเรื่องสยองต้องช่องนี้เลย
รายการมีอะไรมาเซอร์ไพรส์เรื่อย ๆ
บางตอนพิธีกรก็เจอเรื่องเซอร์ไพรส์ในไลฟ์สด
ต่างคนต่างเหวอ
บางตอนพี่ทิวหลอนวังหน้า เรายังเหมือนได้ออกกำลังกาย
ไปด้วย ชอบตรงนี้แหละ ฮาดี

1.5 พัน

ตอบกลับ

@อาชามบุญ

เรียลดีนะ เรียลสุด สดสุดคือหน้าทิวหลอน
สดกว่านี้ก็ปลาที่ท่าเรือแล้ว
รายการโป๊ะบ้างอะไรบ้าง ทิวหลอนมั่วเก่งแต่ก็สนุกดี
สนุกตรงได้จับโป๊ะเนี่ยแหละ
อยากให้ลองมาช่วยกันแตกพิธีกรนะ

2 พัน

ตอบกลับ

@สายลมที่หวังดี

เป็นรายการที่เป็นเพื่อนยามดึกได้ดีมาก
โดยเฉพาะช่วงที่เคยอ่านหนังสือสอบค่ะ
ฟังแล้วประสาทตื่นตัว ชนลุกเป็นช่วงๆ ไม่่วงดี
บางคืนนอนไม่หลับจนเข้าไปเลย ชนหัวลุกมาก

625

ตอบกลับ

@ดอกเตอร์ดีด

พิธีกรเป็นมิตรกับคนดู ทำให้บรรยากาศของรายการดู
เป็นกันเอง เหมือนนั่งล้อมวงฟังเพื่อนๆ เล่าเรื่องฝึกกัน
แล้วแต่ละเรื่องที่คิดมาก็เด็ดๆ ทั้งนั้น ยิ่งตอนไปไลฟ์ใน
สถานที่จริงจะยิ่งระทึกมาก

1.1 พัน

ตอบกลับ

@God 77

ถ้าชอบฟังเรื่องผีแบบเห็นหน้าคนเล่าต้องช่องนี้เลยครับ
แซ่บรับเชิญน่ารักๆ เพียบ ผมชอบมาสองเพราะจ๊วแหละ
เรื่องขาวๆ หมวยๆ ยิ่งแวนนักศึกษามีมาเรื่อย ๆ
แล้วเล่ากันเก่ง ดูเพลินเลย ^^

348

ตอบกลับ

prism
บริษัท

LIVE หลอน ศาลาซ่อนผี

นทธี ศศิวิมล
เขียน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

LIVE หลอน ศาลาซ่อนผี

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8195-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศสกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา ่องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ทศ ปริญาคณิต
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก กุณห์ทรา บงแก้ว
ออกแบบบุรุษเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์
พิสูจน์อักษร ธัญสุชา ดิสละมาน, สุภาวดี สุขสมัย

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นเรื่องน่าตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมากที่สำนักพิมพ์ได้ตีพิมพ์ *LIVE หลอน ศาลาซ่อนผี* ซึ่งบอกเล่าประสบการณ์สะพรั่งของทิวหลอน เจ้าของช่อง *คลับหลอนซ่อนผี* รายการเล่าเรื่องผีที่นักอ่านหลายคนต้องเคยได้ยินชื่อ

กองบรรณาธิการของปริซึมเป็นแฟนคลับของทิวหลอนมาโดยตลอด ถึงขั้นเคยเชิญชวนมาเริ่มโปรเจกต์การพัฒนาเรื่องเล่าในรายการ *คลับหลอนซ่อนผี* ให้ออกมาเป็นรูปเล่ม โดยมีไฉ่เดียตั้งต้นว่าต้องการให้เรื่องที่ตีพิมพ์นั้นตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นจริงและเรื่องแต่ง หยิบเสน่ห์ของรายการเล่าเรื่องผีมาสำรวจผ่านรูปแบบหนังสือเล่ม ให้นักอ่านได้เสพเรื่องผีอันเหลือเชื่อจากผู้ที่ได้ประสบมากับตัว

และเมื่อเป็นเช่นนั้น ความเป็นจริงจะยังสำคัญกับนักอ่านอยู่ไหม หรือเราจะเลิกเอะใจ เลิกมองหาความเป็นจริงในเรื่องราวเหนือธรรมชาติ เพราะจริง ๆ แล้วเราทุกคนก็ต่างใช้ชีวิตในโลกซึ่งเต็มไปด้วยความลวงไม่ใช่หรือ

น่าเสียดายที่โปรเจกต์ *ปริซึม X คลับหลอนซ่อนผี* ไม่ได้ไปต่อ ดังนั้นสำนักพิมพ์จึงตื่นเต้นมากที่ได้ตีพิมพ์ต้นฉบับนี้

สำนักพิมพ์ปริซึมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นที่ชื่นชอบของนักอ่านที่รู้จักและไม่รู้จัก *คลับหลอนซ่อนผี* หากมีข้อมูลใดคลาดเคลื่อนไปก็ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่ง

คำนำผู้เขียน

เรากับไอ้ทิวรู้จักกันมาตั้งแต่ประถม ช่วงนั้นราวๆ ลักป.4 เราเริ่มแต่งเรื่องผีมาเล่าให้เพื่อนๆ ฟังแล้ว ทีแรกเพื่อนที่มาฟังมีกันหลายคน ทุกคนติดเรื่องผีที่เราเล่ามาก แบบรอฟังกันทุกวัน ในช่วงพักกลางวัน แต่วันหนึ่งเราเล่าเรื่องผีที่คนเล่าเป็นผี ทำให้เพื่อนหลายคนที่นั่งฟังอยู่เพ็งเงืงเกืงว่าเรื่องที่เรากล่าวไม่ใช่เรื่องจริง (ก่อนหน้านี้ันนี่กล่าวเรื่องจริงมาตลอด) เลยพากันว่าเราเป็นคนขี้ไอ้โกหก แต่งเรื่องมาหลอกคนอื่น

มีเพื่อนอยู่แค่สองคนในันนี่ยังไม่ทึงเราไปไหนและยังรอฟังทุกวัน เราถามไปว่า “รู้ว่าเป็นเรื่องแต่งก็ยังไม่อยากฟังอยู่หรอ”

ไอ้ทิว ซึ่งเป็นหนึ่งในสองคนนั้นก็พูดว่า “อยากฟังสิเรื่องจริงหรือเรื่องแต่งก็ชอบหมด เพราะเราชอบเรื่องผี แล้วแกก็เล่าสนุกมาก มาเล่าต่อทุกวันเลยนะ”

เพราะเพื่อนสองคนนั้นเองที่ทำให้เรามีกำลังใจอยากต่อเติมเสริมแต่งเรื่องเล่าในโลกจินตนาการของเราต่อมาจนถึงทุกวันนี้ ตอนนีไอ้ทิวกลายเป็น“ทิวหลอน”ที่แฟนรายการรักและผูกพัน มันได้สานต่อความชอบในวัยเด็กด้วยการทำรายการที่เกี่ยวกับเรื่องลึกลับสยองขวัญที่มีทั้งความบันเทิงและสาระความรู้ และสร้างคุณูปการให้เราด้วย โดยเอาเรื่องที่เรารวเขียนไปอ่านลงช่องของมัน ทำให้คนที่ติดตามรายการตามมาอ่านหนังสือที่เราเขียน การได้ทำงานด้วยกันเป็นสิ่งที่

ทำให้เราทั้งคู่กลับมามีความสุขเหมือนตอนที่เคยเล่าเรื่องผี
ตอนป.4 อีกครั้ง

เราว่ารายการ*คลับหลอนซ่อนผี*ของทิวหลอนน่าจะเป็น
รายการเล่าเรื่องผีที่ทำกิจกรรมร่วมกับแฟนรายการบ่อยที่สุดและ
เอาใจคนดูมากที่สุดรายการหนึ่งแล้ว ได้ยินมาว่าเร็ว ๆ นี้ก็จะมี
กิจกรรมใหม่อีก หวังว่าทุกคนคงจะได้มาสนุกด้วยกันอีกครั้ง
เห็นว่าจะต้องลงพื้นที่จริงอีกแล้ว ยังไงช่วยไปเพื่อเราด้วยนะคะ
เพราะทุกคนคงทราบดีว่าถึงแม้เราจะชอบเรื่องผี แต่เราโคตร
กลัวผีเลยยยย ><

ขอติดตามรับชมและคอยส่งกำลังใจให้ทุกคนจากที่บ้าน
แล้วกันค่า

ฝากติดตามกันด้วยนะคะ
นที ศศิวิมล

ในที่สุด ผมก็เดินทางมาถึงศาลาที่เขาว่ากันจนได้ ศาลาที่ถูกสันนิษฐานว่าเป็นที่มาของเรื่องราวสุดหลอนแนว Rule of Horror¹ ที่เหล่าผู้นิยมเรื่องสยองขวัญยกให้เป็นอันดับหนึ่งของไทยในตอนนี้

อย่างที่ทุก ๆ คนทราบกันนั้นแหละ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผู้ใช้เฟซบุ๊กท่านหนึ่งเขียนขึ้นและโพสต์เป็นสเตตัสสาธารณะพร้อมภาพถ่ายหนึ่งใบเป็นภาพขาวดำรูปศาลาริมทาง โดยระบุว่าสถานที่ตั้งของศาลานี้อยู่บริเวณชานเมืองของ กทม. นี้เอง

หลังจากที่สเตตัสนั้นเผยแพร่ก็กลายเป็นที่นิยมอย่างรวดเร็ว และถูกแชร์ต่อ ๆ กันไปมากมาย โดยหลายคนก็แชร์ไปก็รู้ดีอยู่แล้วว่าเรื่องนี้ผู้เขียนสเตตัสแต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง แต่ทว่าก็มีอีกหลายคนก็กล่าวอ้างว่าศาลานี้มีอยู่จริง เกิดเป็นการถกเถียงกันอย่างเร้าร้อน

ลิ้มแนะนำตัวไปครั้น ผม **ทิวหลอน** เจ้าของช่องดีทีหนึ่ง *ลมพัด ดีสองหมาหอน ดีสามผีหลอก* ช่องยูทูบที่รวบรวมเรื่องราวสยองขวัญ ดำเนินลึกลับ และปริศนาชวนขนลุกที่ยังหาคำตอบไม่ได้ที่หลาย ๆ คนรู้จักกันดีในละครั้น ช่วงที่เปิดช่องแรก ๆ ผมนำเสนอเรื่องสั้นที่มาจาก *เรื่องหลอนในโรงเรียน* หนังสือรวมเรื่องแนวลึกลับในรั้วโรงเรียน ผลงานของ **ธนั ศศิวิมล** เพื่อนสนิทผม

¹ ประเภทของเรื่องสยองขวัญที่มีรูปแบบเฉพาะ ตัวละครมักต้องไปในสถานที่หนึ่งหรือปฏิบัติภารกิจบางอย่างโดยมีกฎหรือกติกาประหลาดชวนขนลุกที่ต้องระมัดระวังอย่างเคร่งครัด หากไม่ปฏิบัติตามหรือไม่ระมัดระวังมากพอจะต้องพบกับเรื่องราวที่น่าสยองขวัญสุดสยอง

หนังสือเล่มนี้เคยเป็นหนังสือขายดีเมื่อหลายปีก่อน เพื่อนนักเขียนของผมคนนี้ก็กำลังแข็งๆ เบื่อๆ อยากลองหาอะไรใหม่ๆ ทำพอดี พอได้รับคำชวนให้ลองมาลงเสียงอ่านเรื่องตัวเองลงช่องเล่นๆ ก็ค่อนข้างกระตือรือร้นและดูจะสนุกสนานดี ชื่อช่องเองก็มาจากชื่อนิยายสยองขวัญลึกลับแนวผีโรงเรียนเรื่องล่าสุดของมันเป็นแหละ กำลังรอพิจารณาพิมพ์เล่มอยู่ที่สำนักพิมพ์ใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งผมก็วางแผนจะเกลี้ยกล่อมมันให้ยอมมาอ่านเรื่องนี้ลงช่องเป็นลำดับถัดไปเลยตั้งชื่อช่องจองเอาไว้ก่อนเลย

จากยอดขับไม้ก็คน ใครจะรู้ว่าคนชอบเรื่องผีในประเทศเรามีมากขนาดนี้ ช่องที่ผมกับอันทรีทำเริ่มมีคนสนใจเข้ามาฟังมากขึ้นเรื่อยๆ แฟนช่องเริ่มแนะนำว่าอยากให้ช่องมีคอนเทนต์ที่หลากหลายมากกว่าเดิม ผมเลยตั้งชื่อรายการใหม่ขึ้นมา ชื่อรายการ *คลับหลอนซ่อนผี* มีกิมมิกเป็นการพูดชื่อรายการด้วยวิธีออกเสียงที่ผมคิดขึ้นเองเป็นเสียงเหมือนเทพคาสเล็ดยึดนิดๆ เริ่มคิดหาหัวข้อใหม่ๆ มานำเสนอ ทั้งการวิเคราะห์นวนิยายแนวสยองขวัญ วิเคราะห์เรื่องเล่าตำนานหลอนต่างๆ ผิดๆ ในไทยว่าเคยมีจริงหรือไม่ บางเรื่องก็ลงพื้นที่ไปตรวจสอบเพื่อถ่ายทำและหาข้อมูลจริงมานำเสนอ รวมถึงไลฟ์สดรับสายแฟนคลับที่โทรเข้ามาแชร์ประสบการณ์หลอน และเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ที่ว่ากันว่าผีติดหรือเรื่องแปลกประหลาดต่างๆ เกิดขึ้น

ผลตอบรับจากแฟนช่องดีมากเลยทีเดียว เพราะเนื้อหาของรายการที่นำเสนอข้อเท็จจริงซึ่งค้นคว้ามาได้ไม่มีการขึ้น

หรือรูปแบบดีเข้าทางเป็นเรื่องลึกลับไปหมดเพื่อเรียกยอดโลก
คงต้องยกประโยชน์ให้อันที่ด้วยแหละที่ช่วยออกแบบการ
นำเสนอรายการและช่วยเขียนสคริปต์ให้นำติดตามน่าสนใจ
ทุกคลิป เสียดย่อยอย่างเดียวยกนักเขียนฝีมือนี้มันดันกลัวผี
ขึ้นสมอง เลยไม่มาร่วมทริปร่วมคลิปกับผม ได้แต่คอยเชียร์
และให้ข้อมูลอย่างเดียว ไม่งั้นถ้าได้พิธีกรร่วมที่เป็นนักเขียน
เอาพวกข้อมูลต่างๆ มาเล่าจริงๆ จังๆ แบบรายการของหมอดังค์-
ฟาร์โรว์ หรือหลอนศาสตร์ รายการน่าจะดูลึกลับและน่าติดตาม
มากขึ้น

จริงๆ ผมชื่อทิวเฉยๆ แต่หลังจากช่องของผมได้รับความ
นิยมนักเข้า และเริ่มทำคอนเทนต์ไลฟ์สดโดยเปิดเผย
หน้าตาตัวเอง ก็มีสมาชิกช่องหลายคนเข้ามาแซวว่า หน้าผม
นี่ชวนหลอนยิ่งกว่าชื่อรายการไปอีก จนพากันแกล้งแซวโดย
เรียกผมว่าทิวหลอน แหม ก็แรกๆ ผมยังไม่รู้ว่าคนที่ไลฟ์สด
ทำช่องกันเขาต้องชื่อไฟมาไว้สองหน้าตัวเองขณะไลฟ์ด้วย ไลฟ์
แรกๆ เลยออกมาตะคุ่มๆ เขียวๆ สลัวหม่นไม่แพ้เรื่องที่นำเสนอ
แต่จะว่าไป ได้ฉายาแบบนี้มาก็ดีเหมือนกัน เพราะจะได้เป็น
เอกลักษณ์ จำง่าย ไม่ซ้ำช่องผู้อื่นๆ ที่ตอนนี้กำลังผุดขึ้นมา
มากมายจนจำไม่หวาดไม่ไหว

กลับมาที่เรื่องศาลา หลังจากเรื่องกฎหลอนของศาลา
ริมทางเป็นที่นิยมทั่วประเทศ แฟนช่องของผมต่างก็พากัน
เรียกร้องให้ตามหาคำตอบว่าศาลาที่อยู่ในเรื่องเล่านี้มีจริงหรือไม่
และถ้าจริง มันตั้งอยู่ที่ไหน ผมจึงเริ่มรวบรวมข้อมูลทั้งที่ได้จาก
แฟนคลับที่แจ้งเข้ามาว่าเขาคิดว่าศาลานี้ น่าจะเป็นศาลานั้นศาลานี้

บางคนถ่ายรูปส่งมาให้ และข้อมูลเล็กๆ ที่ค่อนข้างแน่ใจว่า หากมีจริง ศาลานี้จะตั้งอยู่ที่บริเวณชานเมือง กทม.

ผมต้องแน่ใจว่าได้ทำตามเงื่อนไขของการเดินทางมาที่ศาลานี้อย่างถูกต้องและวางแผนการเดินทางมาอย่างดี ตามเรื่องเล่า ศาลานี้มีพลังบางอย่างที่ทำให้เร้นจากสายตาคนทั่วไปได้ จะเห็นมันได้เฉพาะคนที่มันอยากให้เห็นเท่านั้น คนที่มาที่นี่ต้องมาคนเดียว และอีกหนึ่งในกติกาก็ต้องทำคือนั่งรถบัสประจำทางท้องถิ่น ห้ามใช้รถส่วนตัวมาเด็ดขาด

ตามความตั้งใจเดิม ผมจะต้องมาถึงที่นี่ตั้งแต่เมื่อช่วงเที่ยงเพื่อเก็บบรรยากาศโดยรอบ และถ่ายรายละเอียดของศาลารวมถึงไลฟ์สดออกช่องจนกว่าจะถึงช่วงพลบค่ำ แล้วค่อยออกไปจากที่นี่เพื่อความปลอดภัย แต่ทว่าระหว่างทางเกิดความผิดพลาดขึ้น เพราะผมดันขึ้นรถบัสผิดคันแถมยังหลับบนรถ ทำให้ต้องลงและต่อรถใหม่่วนวาย กว่าจะมาถึงได้ก็เย็นแล้ว

ท้องฟ้าด้านนอกมีเมฆดำลอยต่ำเป็นผืนหนา ทำให้มืดไวกว่าปกติ ลมพัดแรงจนต้นไม้เอนส่ายไปมา ใบไม้เล็กๆ หลุดจากขั้วปลิวคว้างอยู่ทั่วไปในอากาศ กลิ่นดินกลิ่นหญ้าอย่างที่มีมักจะมาเตือนก่อนฝนตกหนักพัดคลุ้งเข้ามาเต็มห้องโดยสารรถ ผมเห็นผู้โดยสารบางคนพยายามบีบตัวล็อกหน้าต่างบานเลื่อนเพื่อลดกระຈกລງ พวกเขาเตรียมพร้อมหากมีฝนสาดแรงหรือพายุ

หลังจากรถเคลื่อนเข้าใกล้หยุดที่ป้ายบอกตำแหน่งโลเกชั่น ผมชะเง้อมองหาไปตามข้างทาง ดีใจที่เห็นศาลาพักรอรรถริมทางเก่าโทรมหลังหนึ่งตรงตามลักษณะที่เคยหาข้อมูลไว้ จึงรีบคว้า

เป็สะพายหลังลูกจากที่นั่นเดินมาที่ประตูรถเตรียมจะลง รู้สึกได้ถึงบรรยากาศในรถที่ตึงเครียดขึ้นทันทีหลังผมกดออกให้จอดป้าย

“แน่ใจหรือว่าจะลงตรงนี้” ชายเก็บค่าโดยสารประจำรถร้องถามขึ้น “ไปอีกสองกิโลก็ถึงหมู่บ้านแล้วนะ ตั้งใจจะไปไหนแน่ แถวนี่ไม่มีบ้านคนเลย”

ผมแค่หันไปยิ้มน้อยๆ ตามมารยาท ไม่ได้ตอบอะไร ขณะรถชะลอเข้าจอดที่หน้าศาลาพอดี

“ตั้งใจมาหาใครหรือนัดคนไว้ละสิ ยังไงก็รีบโทร.หาคนที่จะมารับดีกว่านะ ตรงนี้เปลี่ยว ยิ่งมีตมayingน่ากลัว” คุณลุงคนขับรถร้องบอกอีกครั้ง “หรือไม่ก็เปลี่ยนจุดนัดพบไปตรงหมู่บ้านข้างหน้าใหม่ละ ปลอดภัยกว่านะ”

ผมยังคงทำเหมือนเดิม ยืนยันความตั้งใจของตัวเองด้วยการหันไปยิ้มให้ โคงหัวน้อยๆ แล้วก้าวเท้าจากรถบัสประจำทางโดยมีผู้โดยสารทั้งคันมองตามมาเป็นตาเดียว

รถค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไปช้าๆ ก่อนข้างหน้าชนลูกเมื่อผมมองกลับไปที่รถ เห็นใบหน้าที่ฉายความประหลาดใจอยู่ในแววตา พวกมันแทบหน้าต่างหันมองตามผมในท่าทางและสีหน้าที่เหมือนกันหมดราวกับเป็นใบหน้าที่เดียวกัน

ในฐานะครีเอเตอร์มืออาชีพ เมื่อเห็นคอนเทนต์ที่มตาอยู่ตรงหน้า ผมจึงไม่พลาดโอกาสที่จะคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นยกส่องไปที่รถแล้วกดถ่ายภาพเก็บไว้อย่างรวดเร็ว แต่ด้วยความรีบทำให้ลิ้มปิดแฟลช

แสงสว่างจากไฟแฟลชวาบขึ้นแวบหนึ่งท่ามกลางเสียง

ลมพัดยอδυไม้ดังซู่ซ่า ผมใจหายวาบ คาดว่าคนบนรถอาจพากัน
สาปแช่งในใจกับการกระทำไร้มารยาทของผม

ผมสะดุ้งชนลูกเกี้ยวตั้งแต่กลางหลังมาถึงต้นคอเมื่อ
ก้มลงกดดูภาพที่เพิ่งถ่ายมาได้ และเห็นใบหน้าเหล่านั้นขาวโพลน
เหมือนไม่มีเครื่องหน้า มีเพียงดวงตาที่จ้องกลับมาทางผม
สะท้อนแสงแฟลชกลายเป็นจุดแสงสีแดงสว่างในดวงตาจำนวน
มากจนดูเหมือนนรกขั้วผีสิง

ทั้งที่รู้ว่าอาจเกิดจากความผิดพลาดทางเทคนิค แต่ก็ใจ
เต้นแรงจนต้องรีบกดออกแล้วล็อกหน้าจอเก็บมือถือใส่กระเป๋
างเกง ผมตรงเข้าไปที่ศาลา ตั้งใจว่าจะรีบทำงานให้เสร็จจะได้
ไปจากที่นี่เสียที

ผมเดินหามุมอยู่ครู่สั้น ๆ ก่อนเลือกถ่ายเซลฟี่ให้เห็น
หน้าตัวเอง ทำท่าท้อโหล่สยง ๆ กับศาลาแบบซัด ๆ แล้วโพสต์
อัปเดตลงเพจว่าได้เดินทางมาถึงศาลาในตำนานนี้แล้ว อีกสักครู่
จะไลฟ์สดบรรยายการศจจริงให้ทุกคนได้ดู แต่ขอเดินสำรวจพื้นที่
ให้ทั่วก่อน

ศาลานี้เหมือนในภาพถ่ายที่ผมได้มาก่อนหน้านี้แบบเบะ ๆ
เป็นศาลาไม้ยกพื้น มุงด้วยสังกะสีที่น่าจะเคยเป็นสีเขียวสด แต่
ผ่านเวลาและสภาพอากาศเมืองไทยมายาวนานจนสีสน้หลุดล่อน
ออกเห็นเป็นเนื้อสังกะสีโล้นสลับกับส่วนที่ถูกสนิมกินจนแหง
เป็นรูในบางจุด ป้ายหน่วยงานที่ติดไว้บนหลังคาซีดจางจนแทบ
ไม่เห็นตัวอักษรใด

เสาทั้งสี่ด้านทำจากไม้เนื้อแข็งที่ดูเก่า แต่ก็ยังน่าจะแข็งแรง
มากพอจะใช้งานได้ ต่างจากม้านั่งยาวแบบมีราวพิงหลังทั้งสองด้าน

ที่เก่าและผุพัง โดยเฉพาะราวพิงที่ดูง่อนแง่นจนไม่น่ามีใครกล้าพึ่ง
จริงจัง ส่วนยกพื้นปูด้วยไม้กระดานเนื้อแข็งดูยังแข็งแรง
สมบูรณ์มาก สีของเนื้อไม้ยังคงเป็นสีน้ำตาลเข้ม บางจุดเสื่อมเงา
มันวับบ่งบอกเรื่องราวบนแผ่นกระดานว่าผ่านการใช้งานมายาวนาน
และบ่อยครั้งแค่ไหน

ผมมองเสาทั้งสี่มุมที่เสาะเพื่อมองหาร่องรอยของ
ป้ายกฏที่เขาวางกัน แต่ยังไม่พบ ซึ่งก็ไม่ได้ผิดปกติแต่อย่างใด
เพราะหากเรื่องเล่าพวกนี้พอมีเค้าความจริงอยู่บ้าง กว่าป้าย
เหล่านั้นจะปรากฏขึ้นมาก็คงราวๆ เกือบห่ม

ผมลองย่ำๆ เดินบนพื้นกระดานที่ละแผ่น หาดำแหน่ง
ที่แข็งแรงและราบเรียบเสมอกัน ตั้งขาตั้งกล้องและเซตมุม
เพื่อเริ่มไลฟ์สด เสียงกระดานดังออกแอดไปหมดจนกลัวใจว่า
แผ่นใดแผ่นหนึ่งจะดังหลุดออกมาจากโครง แต่ก็ไม่มี

หน้าจอมือถือบอกเวลา 16.30 น. บ้านะ! ฟ้ามืดขนาดนี้
ผมนึกว่าสักหกโมงแล้วเสียอีก อาจจะเป็นเพราะเมฆดำลอยต่ำ
ผืนนั้นที่ทำให้บรรยากาศมืดและดูยิ่งน่ากลัวมากกว่าปกติ

แต่ก็...เอาเถอะ!

“สวัสดีครับ” ผมรอจนเริ่มมีคนทยอยกันเข้ามาในไลฟ์
จึงเริ่มทักทาย นึกครีมีใจที่วันนี้ดูเหมือนจะมีคนเข้ามา
ล่องหน้ากันหลายคนทีเดียว ทั้ง **Littlered Luffy คนดี อาซามบุ้**
ดอกเตอร์ดีดี สายลมที่หวังดี หมูบินได้ และแฟนประจำ
ของรายการที่คุ้นชื่ออีกหลายคน

“ผมทิวหลอนเจ้าเก่าเองนะครับ กับรายการคลับ
หลอนนนนช่อนผี...” ผมลากเสียงยาวต่ำตามสไตล์รายการ

แต่เพราะอะไรไม่รู้ ทั้งที่พูดคำนี้เป็นร้อยทีแล้ว แต่พอเป็นที่นี้ ก็ยังทำเอาขนลุก โดยเฉพาะตอนพูดคำสุดท้ายนั้น!

“ตามสัญญา ตามสัญญา นี่! ดูข้างหลัง เห็นไหม รู้ไหม คว้าที่นี้ที่ไหน” ผมผายมือไปด้านหลังและแพนกคล้องหันไปรอบด้าน ผู้ชมจึงค่อยๆ เห็นบรรยากาศตามมุมมุกคล้อง คอมเมนต์เริ่มเต็งขึ้นมารัวๆ

Littlered :

เห้ยยย จริงอะพี่ทิว ศาลานั้นเธอ ที่มีภูหลอนโผล่มา

Lufy คนดี :

โง่ ไหนใครบอกว่าไม่มีจริง

อาซามบู :

ทิวหลอนมั่วหรือเปล่า รู้ได้ไงว่าใช่

ดอกเตอร์ดีด :

โห หาเจอด้วย สุดยอด

เจ้าอาซามบู ตัวป่วนประจำช่องนี่มาที่ไรทำเอาหงุดหงิดทุกทีสิน่า “ว่าไงอาซามบู” แหม ไม่ทักไม่ทาย ขึ้นต้นมาก็ว่าผมมั่วเลยน้ำ ใจเย็นๆ ก่อน ผมกับทีมช่วยกันค้นข้อมูลจนสโคปพื้นที่แคบลงเรื่อย ๆ แล้วศาลานี้แหละที่เข้าข่ายที่สุดมั่วไม่มั่วเดี๋ยวรู้กันครับคืนนี้”

Lufy คนดี :

พี่ทิวหลอนโคตรเทพ แล้วไปคนเดียวด้วย

ອາສາມູ່ :

ខង ទះកខយត្ថ

สายลมที่หวังดี :

น่ากลัวอะพี่ ศาลาในตำนานใช้ไหมคะ

ลมกระโชกแรงที่พัดหอบเอาใบไม้แห้งของช่วงปลายฤดูฝนปลิวพริ้วเข้ามาถึงในศาลา ผุ่นสีเทาละเอียดยเบาะพุ้งในอากาศ ผมนั่งลงที่ม้านั่ง ยกแขนขึ้นบังสายตา ตีว่าช่วงนี้ผมใส่แมสก์ออกจากบ้านเพราะ PM2.5 อยู่แล้ว ไม่อย่างงั้นผุ่นหอบเมื่อครู่คงเข้าจมกเต็มๆ แน่นอน

ลมแรงพัดโหมต่อเนื่องจนมองเห็นศาลาโยกเอนเบา ๆ
เสียงไม้ลั่นเอี้ยดอาด หลังคาสังกะสีกระทบกันแกรกรากเสียดหู
ผมมองไปข้างบน หลังคาทั้งโครงลั่นเทิ้มเหมือนมือคนชรา
สังกะสีส่วนชายคาที่ยื่นออกไปแผ่นหนึ่งปลิวหลุดก่อนลอยคว้าง
หายเข้าไปในป่ารกด้านหลัง ที่เหลือก็ทำท่าว่าจะหลุดไม่หลุดแน่

ฝุ่นละอียดฟุ้งจนต้องหยีตามองผ่านม่านฝุ่นออกไปมองรอบๆ ตัว อากาศหนาวเย็นยะเยือกจับปล้นจนผมเริ่มถอดใจและคิดว่าจะยอมแพ้แล้วกลับบ้านโดยขึ้นรถบัสประจำทางคันที่ผ่านมาเป็นคันแรก ที่นี้จะไม่ต้อนรับผมเอาเสียเลย

พอดีกับความคิด ผมเห็นไฟรถบัสนั่งประจำทางเปิดมา

แต่ไกลจากอีกสุดปลายถนน ฝ่าม่านพุ่มสลับของพวงพุ่มสีเทาดิน
ช้าแต่สม่ำเสมอใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ลมที่กระโชกแรงอยู่เมื่อครู่
จู่ๆ ก็สงบลงเหลือเพียงความเย็นเจิบเบา

ผมรีบลุกขึ้นปิดผืนจากเสื้อผ้า ประหลาดใจในความ
ละเอียดและเบาราวกับขี้ขี้บ มือทั้งสองข้างที่ปิดผืนออกไป
เบือนเป็นปิ่นสีเทาดำ หรือแถวนี้มีใครเผอะไรหรือเปล่านะ
ผมคิด

แต่ก็มีเวลาคุ่นคิดไม่นานนัก ฟ้ายังไม่ได้สว่างขึ้น แต่
ลมเจิบสนิทรากับเมื่อครู่ไม่เคยพัดกระโชกอย่างบ้าระห่ำ
มาก่อน ความเจิบที่เหมือนถล่มร่วงลงจากฟ้ามาท่วมทั่วบริเวณ
จนหืออึ่งทำผมใจคอหวิวโหวงไม่สู้ดี อยากรีบออกไปจากที่นี่
ให้เร็วที่สุด

รถบัสประจำทางเข้าจอดเทียบที่ป้ายหน้าศาลาพอดี ผม
เห็นชายคนหนึ่งเดินลงมาจากรถ อายุราวสามสิบกว่า แต่งตัว
สุภาพเรียบร้อย เสื้อเชิ้ตขาว ใส่สูทและผูกเนกไทดำ กางเกง
ขายาว รองเท้าหุ้มส้น หน้าตาดีผิวขาว ตามด้วยหญิงสาวใบหน้า
สวยเหมือนรูปปั้น สูงเพรียวขาวยาวสวยเก๋เหมือนนางแบบ
อายุราวยี่สิบปี รวบผมหางม้า สวมเสื้อยัด กางเกงยีน รองเท้า
ผ้าใบสีขาว สะพายเป้เดินลงมาจากรถตรงมาที่ศาลาแห่งนี้
ผมกำลังเตรียมจะขึ้นรถแต่ก็ต้องชะงัก

“คุณทิวไซ่ไหมฮะ คุณทิวหลอน” ชายหนุ่มยิ้มกว้างให้ผม
ด้วยดวงตาที่ดูตื่นเต้น “ไม่ยากเชื่อเลย คุณทิวหลอนจริงๆ ด้วย
บ้านผมอยู่แถวนี้ เห็นโพสต์ในเพจเมื่อเช้าว่าจะมาที่นี่ พอเสร็จ
งานเผาศพก็เลยรีบมาเลย”

ผมยิ้มตอบ “จริงหรือครับ ดีใจจังเลย” แต่ในใจยังพะวังพะวนกับรถบัสที่กำลังจะออกตัวไปต่อ

แต่อีกเสียงหนึ่งก็ทำให้ผมเปลี่ยนความคิดไปในทันที

“พี่ทิวหลอน! ตัวจริงใช้ไหมคะเนี่ย หนูเป็นแฟนคลับเลยคะ” รอยยิ้มของเธอทำให้ฟ้าที่มีดครีมนุสสุ่งไสวขึ้นมาทันที “ตั้งใจรับมาเลย ดีใจจัง ได้มาเจอพี่ทิวหลอนตัวจริงด้วย หนู **พันวหา**มาเองคะ หนูเมนต์ในไลฟ์พี่ทิวบ่อยๆ เคยส่งช่อกุหลาบให้ด้วยตอนเทปที่พี่ทิวหลอนเชิญหมอดังค์มา พี่ทิวจำได้ไหมคะ”

ผมแทบไม่ต้องเสียเวลานึกเลยแหละ “เฮ้ย จริงหรือครับ จำได้ๆ โห ดีใจจังเลย ตัวจริงน่ารักกว่าที่คิดเยอะเลยนะเนี่ย ทุกคนครับ ตอนนี้เรามีแขกมาด้วยอีกสองคนแล้วครับ”

วินาทีที่ล้อรถบัสหมุนเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอีกครั้ง ผมมองตามหลังรถไปจนเกือบลับสายตา ไม่นึกเสียดาเลยที่ตัวเองเปลี่ยนใจอยู่ต่อ พอได้เจอกับพวกเขา โลกที่ดูหดหู่มืดหม่นและน่าขนลุกเมื่อครู่ก็ดูมีความหวังและอบอุ่นขึ้นทันที

“ดีใจจังที่ได้เจอกัน” ผมยิ้มจนตาหยีเพื่อให้พวกเขาเห็น รอยยิ้มได้จากดวงตาผมเพราะยังใส่แมสก์ปิดปากอยู่ “มาสิๆ ศาลานี้ไคร้ครับที่เขารู้ว่าเป็นศาลาในตำนานนั้น นั่งกันก่อนได้เลยครับ ม้านั่งยาวแบบนี้สะดวกดี นั่งได้หลายคนเลย”

ชายหนุ่มแนะนำตัวกับผมว่าเขาชื่อ**เจมส์** เพิ่งกลับจากงานศพที่วัดในตัวจังหวัดปริมณฑล เป็นแฟนตัวยงของรายการมาตั้งแต่คลิปเล่าเรื่องผีแรกๆ แต่ไม่เคยเข้ามาคอมเมนต์อะไร

ส่วนน้อง**พันวา**เป็นนักศึกษา เพิ่งเดินทางกลับมาบ้าน

ช่วงปิดเทอม และเป็นแผนรายการเช่นกัน โดยใช้ชื่อแฉีก² ว่าพันนาหมาง เธอชอบเรื่องเล่าประกอบข้อมูลจริงและการวิเคราะห์ของช่องผมเป็นพิเศษ เพราะปกติแล้วช่องเล่าเรื่องผีอื่นๆ ในยูทูบไม่ค่อยทำกัน

ผมดีใจที่ในที่สุดก็ได้ทำคอนเทนต์ต่อ ใจชื้นที่คราวนี้มีเพื่อนมานั่งด้วยกันแล้ว แถมเป็นแผนรายการที่เข้าใจงานของผมด้วย ถ้าพูดแบบพ็องกับคัลเลนก็ต้องบอกว่าใจฟูเลยทีเดียว

“ดีใจจังครับ คุณเจมส์ น้องพันนา” ผมว่าพลางถอดแมสก์ออกแวบหนึ่งเพื่อเขาอยากเห็นหน้าสดของไอดอล แต่พอเห็นสีหน้าตื้นๆ ของทั้งคู่หลังจากมองหน้าผมแล้ว ก็ตัดสินใจใส่แมสก์กลับเหมือนเดิม “ศาลานี้บรรยากาศหลอนกว่าที่คิดมากเลย เมื่อก็ผมเกิดกลัวขึ้นมา เกือบจะขึ้นรถกลับบ้านอยู่แล้วเชียว ดินะที่พวกคุณมาเจอเสียก่อน”

ถ้าตาไม่ฝ้าดูเหมือนผมจะเห็นเจมส์กับพันนาชำเลื่องสบตากันแวบหนึ่งก่อนหันกลับมายิ้มให้ผม “ตั้งใจมาเลยละคะที่สำคัญ หนูมีเรื่องแปลกๆ อยากมาเล่าให้พี่ทิวฟังด้วย ถ้าเป็นไปได้ อยากร่วมรายการไลฟ์สดไปด้วยเลยได้ไหมคะ อยากออกยูทูบมานานแล้ว” หญิงสาวใบหน้าสวยเก๋ยิ้มสดชื่น

“ผมด้วยครับ” ชายหนุ่มชุดสุภาพพูดขึ้นบ้าง “เรื่องของผมเนี่ยอย่างโหด เพิ่งเจอมาสดๆ ร้อนๆ ดูลึ ยังใส่ชุดไป

² ย่อมาจาก ชื่อแฉีกแคนด์ ซึ่งหมายถึงชื่อผู้ใช้งานบนแพลตฟอร์มโซเชียลต่างๆ

งานศพอยู่เลย เพิ่งเผาศพพวกเขาเมื่อไม่กี่วันก่อน”

พันนา เด็กสาวผมหางม้าหันขวับไปมองหน้าเจมส์แล้วว่า “พวกเขาเหวออะ หลายคนเหวอ อย่าบอกนะคะว่าเป็นกรณีอุบัติเหตุหมู่ในช่วงเมื่อสองสามวันก่อน”

ชายหนุ่มพยักหน้าทันที “ใช่ครับ คดีนั้นเลย แล้วถ้าจะพูดกันตรงๆ” เขาชะงักนิดหนึ่ง “ผมนี่แหละที่อาจจะนับว่าเป็นหนึ่งในตัวต้นเรื่อง”

ผมมองเห็นเด็กสาวตาลูกวาวขึ้นมาทันที “โห อยากฟังเรื่องราวของเรื่องของคุณเจมส์อะ”

ทั้งสองหันมามองหน้าผมเหมือนต้องการคำอนุญาต ทั้งๆที่จริงๆไม่จำเป็นเลย

“เอาเลยๆ ผมอยากฟังครับ เดี่ยวสักครู่ละ รอผมเซตมุกกล้องกับแสงใหม่แป๊บ”

เจมส์กับพันนากำลังรอผมเซตไฟ มุกกล้อง และไมค์เพื่อรองรับคนที่มากขึ้นจนเรียบร้อย น่าแปลกนิดหน่อยที่ทั้งสองดูไม่พยายามจะพูดคุยทำความรู้จักกันเหมือนในกลุ่มคนที่มีความชอบเดียวกันมาพบกันใหม่ๆ กลับนั่งกันตัวเกร็งๆเหมือนทำอะไรไม่ค่อยถูก ผมกลัวว่าตัวเองจะเป็นฝ่ายทำให้ทั้งคู่อึดอัด แต่เมื่อหันไปมองที่ไร ทั้งสองก็รีบส่งยิ้มละไมตอบกลับมาเสมอ

เอาเถอะ บางทีผมอาจจะคิดมากเกินไปเองก็ได้ บรรยากาศที่นี่ก็ไม่ได้ชวนให้ผ่อนคลายเลยสักนิด แล้วนี่จะมาเล่าเรื่องผีจะให้มาดีด้าเราเรื่งกันก็คงจะขัดๆ

ผมค่อนข้างตื่นเต้นเป็นพิเศษตอนที่พูดเปิดรายการ

ลื่นพันกันจนพุดผิดๆ ญุกๆ โชคดีเป็นของเราเพราะถ้าตอนนี้
ยังลมแรง หรือมีฝนเริ่มเทลงมา เสียงคงเข้าไมค์และרבกวน
จนไม่สามารถถ่ายทอดต่อไปได้แน่ๆ

“คุณเจมส์พร้อมนะครับ” ผมหันไปถาม และเห็นว่าคู่
สนทนาเตรียมพร้อมอยู่นานแล้ว

ในหน้าจอไลฟ์ คนดูเริ่มเข้ามาได้สองร้อยกว่าคนแล้ว
อย่างรวดเร็ว เห็นแล้วใจผมก็ขึ้นขึ้น

“สวัสดีอีกครั้งนะครับทุกคน วันนี้ผมทิวหลอนมาถึงศาลา
ที่เขากันว่าเป็นศาลาผีหลอกแล้วนะครับ มาเก็บบรรยากาศ
กันสดๆ ไปเลย”

ข้อความจากผู้ชมดังขึ้นมาต่อเนื่อง ผมเลือกอ่านบาง
คอมเมนต์และเลือกจะข้ามคอมเมนต์ของเจ้าอาชาชมพูไป ดู
เหมือนคนที่เข้ามาใหม่ๆ เพิ่งจะรู้ว่าผมมาถึงศาลาหลอนนี้จริงๆ

พลอยฟ้า :
สวัสดีค่ะ พี่ทิวหลอน

หมูปินได้ :
พี่ทิวอย่างสุด หาเจอด้วย

Pimmy :
ศาลาจริงเลยหรือ น่ากลัวมาก

อาซามปู :

ไม่รู้มั่วป่าว รอดูกันก่อน

Lufy คนดี :

น้องผู้หญิงน่ารักมาก

หมุบินได้ :

บรรยากาศโคตรหลอนเลย

“ใช่ๆ บรรยากาศหลอนสุด ฟ้ามืดมาเลย น้องผู้หญิงน่ารักมาก ฮ่าๆ ได้ๆ เดี่ยวแนะนำก่อนอย่างเป็นทางการนะ วันนี้โชคดีมากๆ เพราะมีแขกมาร่วมรายการด้วย พอดีสองคนที่บ้านเขาอยู่ใกล้และเป็นแฟนรายการเลยขอเข้ามาแจมครับ อันนี้คุณเจมส์ และน้องคนสวยคนนี้ชื่อน้องพันวาครับผม”

เจมส์ยิ้มให้กล้อง ในขณะที่พันว้ายิ้มและยกมือขึ้นโบกทักทายด้วย

“ไม่ได้มาเฉยๆ ด้วยนะ สองคนนี้มีเรื่องมาเล่าให้พวกเราฟังด้วยระหว่างที่เราจะรอเวลาหนึ่งทุ่มเพื่อพิธีจุดธูปทำพิธีหลอนกันนะครับ ใครจะเล่าก่อนดีเอ่ย”

ชายหนุ่มสูดดำกับหญิงสาวมองหน้ากันแวบหนึ่ง เจมส์เป็นฝ่ายหันกลับมาหาผมแล้วพูดขึ้น

“ผมขอเล่าเรื่องของผมก่อนแล้วกันนะครับ”

วิกิซอร์ซ

โดยคุณเจมส์

เรื่องนี้ เริ่มเกิดขึ้นเมื่อราวสองสัปดาห์ก่อนครับ วันนั้นเป็น
 บ่ายวันเสาร์ อากาศภายนอกกำลังร้อนระอุ ฟ้าครึ้ม ผมรู้สึก
 เหมือนโลกทั้งโลกดูเชื่องช้าซึมเซา จู่ๆ ก็มีฝนตกลงมาอย่างหนัก
 ราวฟ้าขาด

ผมเงยหน้าขึ้นบิดขี้เกียจหลังก้มหน้า่วนกับหน้าจอยู่นาน
 หอดสายตามองเม็ดฝนที่สาดกระเซ็นไล่กระຈກหน้าต่าง หยดน้ำ
 เกาะพรราว ม่านฝนข้างนอกขาวหนาจนแทบมองผ่านทะลุออกไป
 ไม่ได้

ฟ้าแลบสว่างวาบทั้งฟ้าในเสี้ยววินาที ก่อนประกายสายฟ้า
 สีขาววิ่งปลาบพุ่งผ่านกลุ่มเมฆสีเทาคล้ำเป็นเส้นหนาก่อนพาดตัว
 ลงบนพื้นไกลๆ มองเห็นเต็มตา ตามมาด้วยเสียงคลื่นกระแทก
 เปรี๊ยะดังสนั่นหวั่นไหวจนกระຈກหน้าต่างสั่นสะเทือนดังครืน

เสียงดังเหมือนระเบิดท่ามกลางพายุฝนแบบนั้นทำให้
 ผมรู้สึกวบในใจ แวบภาพบางอย่างฉายอยู่ในสมอง คล้าย
 ภาพเก่าสีซีดจางบนกระดาดษัฎรูป เรียงลำดับได้ไม่แน่นอนนัก
 จำได้ว่าตัวเองในวัยเด็กเคยนั่งชูกตัวอยู่กับลูกหมาและใครอีก
 คนหนึ่งที่รุ่นราวคราวเดียวกัน พวกมันสลับเอามือปิดหูให้ลูกหมา
 และตัวเองในคราที่ฟ้าร้องคำรามเช่นนี้

ผมนึกถึงเรื่องนั้นแล้วยิ้ม เวลาผ่านมานานจนเรื่องราว
 เก่าๆ เลือนรางไปตามกาลเวลา แต่ความรู้สึกอบอุ่นยังคงอวล
 อยู่ในห้วงคำนี้ ก่อนกลับป้่งวนกับหน้าจอยังเปิดงานค้างอยู่
 ทว่าความอ่อนเพลียบวกกับอากาศที่เย็นสบายตัวขึ้นทำให้
 ลับหงกอยู่หลายครั้ง

เจมส์...เจมส์...

เสียงนั้นแว่วมาจากไหนกันนะ น้ำเสียงคุ้นหู แต่ก็นึก
ไม่ออก

เจมส์...อย่าไปเจมส์...

ความรู้สึกแบบนี้คืออะไรกันแน่นะ ความรู้สึกบีบคั้น
เหมือนหายใจไม่เต็มปอด อยากจะแก้ไขแต่ทำอะไรไม่ได้ แก้ไข
อะไรกันนะ ความลำบากใจนี้มาจากไหน คล้ายติดค้างบางอย่าง
กับใครสักคน

เสียงซู่คล้ายอะไรสักอย่างลากมาบนพื้น ดังจากไกล ๆ
ใกล้เข้ามา กระตุกสั่นหลังและต้นคอด้านหลังเย็นวาบ ผมนชนลุก
ทั้งตัวเมื่อเห็นร่างสีดำสนิทเหมือนกลุ่มควันหนาที่บดขยี้บเข้ามา
ชิดข้างแก้อื้อ ยืนคำตระหง่าน

ดูคล้ายคล้ายคลบลคลา แต่ก็จำไม่ได้ มันค่อมตัวชะงัก
ลงมากลี้

อย่าไป!

เสียงนั้นตะโกนลั่นข้างหู ปากปริศนาอ้ากว้างออกพร้อม
เสียงดังสนั่นของออกเต้เข้าเรียนดั่งยาวออกมาจากริมฝีปากสีดำ
สนิท! กลิ่นเหม็นเน่าผสานคาวเลือดคละคลุ้งตลบในโพรงจมูก

ผมสะดุ้งเหือก เสียงเรียกเข้าดังขึ้นจากโทรศัพท์ที่วาง
ข้างตัวกรีดร้องดังกังวานลั่นห้องเป็นเสียงเดียวกันกับในฝัน
เมื่อครู่ ใจเต้นโครมครามด้วยความตื่นตระหนกที่ยังตกค้าง
เหงื่อไหลชุ่มคอเสีย ผมสูดลมหายใจเข้าลึกยาวเพื่อสงบสติ
อารมณ์ แล้วพ่นลมหายใจออกก่อนกดรับสาย

“จากชนสงฆ์เอกชนนะครับ มีพัสดุมาส่งคุณเจมส์ครับ”
ปลายสายว่า

ผมเดินลงมายังโตะหินอ่อนหน้าบ้านที่มักแจ้งให้พนักงาน
จัดส่งพัสดุวางของไว้ให้ตรงนั้น ท่ามกลางกล่องพัสดุกองอยู่เกือบ
ลิบกล่อง มีอยู่กล่องหนึ่งสะดุดตาโดดเด่น

เป็นกล่องสี่เหลี่ยมขนาดกว้างคูณยาวราวฟุตกว่า สูง
ไม่เกินสิบเซนติเมตร ที่ถูกห่อด้านนอกมาด้วยกระดาษห่อ
ของขวัญสีแดงสดไม่มีลวดลาย ไม่มีชื่อผู้ส่ง มีแต่ชื่อและ
ที่อยู่ของผมบนหน้ากล่อง

ใครส่งอะไรมาแก๊งหรือเปลววะ ผมคิดถึงเพื่อนบางคน
ที่มีนิสัยชอบแก๊งชอบอำเมื่อตอนสมัยเรียน แต่นั่นก็ผ่านมา
นานแล้ว ตอนนี้ต่างคนก็ต่างโตเป็นผู้ใหญ่ มีครอบครัวมีหลัก
มีฐานกันหมด ไม่น่ามีใครยังคิดทำอะไรแผลงๆ

แต่เมื่อนึกได้ว่าอาจเป็นของขวัญจากบริษัทที่ร่วมงาน
กันอยู่ที่เพิ่งจะปิดโปรเจกต์ไปก็ได้ จึงเริ่มลงมือแกะกล่องพัสดุ
ลึกลับ

เป็นกล่องจิกซอร์ขนาด 1,500 ชิ้น ภายในบรรจุจิกซอร์
กระดาษเนื้อแข็งหนา ด้านหน้ากล่องแนบกระดาษพิมพ์ภาพ
ขนาดราวสี่คูณหกนิ้วไว้ภาพหนึ่งที่น่าจะเป็นแบบจิกซอร์

ผมหยิบขึ้นมาดูใบหน้าเล็กจิ๋วในภาพนั้น ขมวดคิ้วด้วยความ
ประหลาดใจอยู่แวบหนึ่งเมื่อได้เห็น แต่เมื่อนึกออกก็ค่อยๆ
ผ่อนคลายขึ้นจนคลี่ยิ้มน้อยๆ ออกมาได้

นานมากทีเดียว...ตั้งแต่ปี 2540 ผ่านมา 25 ปีแล้วที่
ไม่ได้เห็นภาพนี้

วันนั้นที่โรงเรียนเก่ามีจัดให้ถ่ายภาพหมู่เพื่อนำไปประกอบ
หนังสือรุ่น ม.3 แต่ก็คงเป็นเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน เวลา

ที่ยาวนานทำให้ความทรงจำหลาย ๆ อย่างเจือจางเหมือนน้ำแข็งที่ละลายอยู่ในแก้วน้ำหวาน

โดยเฉพาะเมื่อต้องย้ายโรงเรียนตอน ม.ปลายและได้เจอเพื่อนใหม่ ๆ ความรักและการก้าวข้ามวัยตอนเรียนมหาวิทยาลัย ชีวิตการทำงานและมีครอบครัว เรื่องราวของชีวิตในวัยมัธยมต้นก็ยิ่งลอยห่างออกไปอีก ยิ่งไล่สายตาดูหน้าเพื่อนทีละคนก็ยังสับสน ผมจำชื่อเพื่อนได้เพียงไม่กี่คนจากใบหน้าเหล่านั้น

บางทีหากจิกซอร์ชุดนี้ไม่ได้ถูกส่งมาที่บ้าน อาจจะมีสภาพนี้ไปแล้วด้วยซ้ำ

ผมค่อย ๆ แกะซองและเหม็นออกมากองที่พื้น จิกซอร์ชุดนี้ถูกขยายและทำจากภาพหมู่จบการศึกษา ด้วยความละเอียดต่ำเกรนภาพเลยแตก สีที่โลโชนไม่แตกต่างกันมาก ทำให้เป็นจิกซอร์ที่ต่อยากเอาการ คิดคาดเดาไปว่าคงจะเป็นของขวัญจากเพื่อนเก่าบางคนที่ไม่ได้พบกันมานานและอาจจะกำลังมีวาระโอกาสพิเศษบางอย่าง

ผมกระจายจิกซอร์ลงบนพื้นกลางห้อง หยอยพลิกชิ้นทีละชิ้น นึกสนุกพยายามต่อ แต่ก็ต่อได้เพียงส่วนขอบของจิกซอร์ เสางและต้นไม้ตรงจากด้านหลังซึ่งง่ายที่สุด

ในส่วนใบหน้าและตัวคนนั้นยากมาก พยายามอย่างไรก็ไม่สำเร็จ ลองค่อยมองหาใบหน้าของตัวเองในกองจิกซอร์กระจายกระจายแต่ก็หาไม่พบ พอมีงานอื่นแทรกเข้ามา ผมจึงหันไปยุ่งกับการทำงานและทิ้งจิกซอร์ไว้ตรงนั้นตลอดทั้งคืน

รุ่งเช้าผมได้รับข่าวร้ายจาก**พิภพ** เพื่อนที่ยังติดต่อกันอยู่บ้าง แจ้งว่าเพื่อนร่วมชั้นสมัย ม.ต้นคนหนึ่งเสียชีวิต

“มึงจำบวรได้ไหมวะ”

ประโยคนั้นทำเอารู้สึกผิด ผมจำไม่ได้ แม้คุ้นชื่อแต่ก็นึกหน้าแทบไม่ออก จนกระทั่งเพื่อนค่อยๆ ย้อนความทรงจำ ผมจึงพอนึกออก

บวรคือเพื่อนหลังห้องที่มาจากครอบครัวยากจน ใส่เสื้อผ้าเก่า รองเท้าขาด เรียนก็ไม่เก่ง แถมยังมีบุคลิกอ่อนแอ ถูกแกล้งถูกล้อเลียนเป็นประจำ แต่มั่นเองก็ยอมโดยตลอดไม่เคยโต้ตอบใครเลย

ในวัยนั้น การที่ใครสักคนถูกรังแก หากมีใครเสนอตัวออกไปช่วยหรือเข้าข้างอาจจะถูกรังแกไปด้วย ผมเองแม้จะเป็นที่รักของเพื่อนๆ แต่ก็ไม่เคยกล้าเข้าไปห้ามคนที่รังแกบวรได้แต่ห่วงใยและแอบช่วยบวรภายหลังเสมอ ทั้งพาไปห้องพยาบาล แอบแบ่งขนมหรือข้าวให้

ความทรงจำแวบวาบในตอนฟ้าฟ้านั้นก็เชื่อมโยงเข้าหาบวรได้ในตอนนี้เอง เมื่อครั้งที่บวรหนีการถูกเพื่อนรังแกในวันที่ฝนตกหนักไปซุกอยู่ในซอกข้างตึกเก่าที่มีเพิงไม้แคบๆ ในนั้นมีหมาแม่ลูกอ่อนนอนซุกตัวขดรวมกันอยู่ อากาศที่ร้อนอบอ้าวกลับเย็นลงจับปล้น

ผมเดินฝ่าฝนตามหาเพื่อนจนเจอ และพากันเข้าไปนั่งหลบฝนในนั้น กลิ่นหมาแม่ลูกอ่อนโชยฟุ้ง บวรดูไม่ทุกข์ร้อนที่กลิ่นตัวเขาเหมือนกลิ่นลูกหมา

“กูขอโทษนะบวร ที่กูไม่กล้าเข้าไปช่วยมึง” ผมตะโกนแข่งกับเสียงฝนที่ดังสนั่น ยิ่งรู้สึกผิดมากขึ้นเมื่อเห็นใบหน้าที่บวมปูดและมีเลือดซึมของเพื่อน

ดวงตาที่บวมแทบปิดยิบหยีเมื่อเจ้าตัวคลีอี้ม ริมฝีปากข้างหนึ่งมีรอยแตกปริเล็ดไหลซึมออกมา เขาส่ายหน้าให้

“ไม่เป็นไรเลยเจมส์ ญูโอเค”

เหมือนนั้นจะเป็นบทสนทนาเดียวที่ชัดเจนที่สุดที่ผมจำได้ระหว่างผมกับบวร

ในงานศพของบวรมีเพื่อนร่วมรุ่น ม.ต้นมาร่วมงานแค่ห้าคน ล้วนเป็นเพื่อนที่ยังคงติดต่อกับผมในตอนนั้น และรวมๆ กันทั้งงาน มีผู้มาร่วมงานไม่ถึง 20 คน บนศาลาวัดที่ขนาดเล็ก อยู่แล้วก็ยังดูโหล่งโหล่งชวนใจหาย ภาพถ่ายผู้ตายที่ตั้งข้างโลง ยิ่งชวนให้เศร้าหมองเข้าไปอีก เพราะเป็นภาพติดบัตรหน้าตรงที่บวรน่าจะถ่ายไว้ใช้สมัครงาน ทั้งแข่งเกร็ง เคร่งเครียด และดูไม่มีแววของความสุขในชีวิตเอาเสียเลย

แอน เพื่อนผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มเหม่อมองไปที่ภาพถ่ายหน้าศพ ถอนหายใจว่ารุ่นแล้วเอ้ยขึ้นด้วยสีหน้าไม่ค่อยสบายใจนัก

“รู้ไหม ตำรวจที่เรารู้จักเป็นคนทำคดีบวร เขาบอกว่าศพบวรมีแต่รอยแผลเป็นเต็มตัวไปหมดทั้งเก่าทั้งใหม่ วันที่ตายมีแผลถูกกรีดทั้งข้อมือ ต้นขา หน้าอก ท้อง จนแผลสุดท้ายที่ลึกที่สุดคือแผลที่มันปาดคอตัวเอง ไม่น่าเชื่อเลยนะ ตอนเรียนก็ยิ่งเห็นปกติดีอยู่แท้ๆ ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ขนาดนี้”

พิภพยังเสริมอีกว่า นอกจากนั้นตามตัวยังเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำดำเขียว ตำรวจจึงต้องชันสูตรกันอย่างละเอียด เพราะตายอย่างผิดธรรมชาติมาก จนพบว่ารอยทั้งหมดบวร

ทำตัวเองเพราะเขามีอาการทางจิตอย่างรุนแรง เคยเข้ารับการ รักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช แต่ขาดการรักษาไปนาน ปลีกตัว จากผู้คนมาหลายเดือนก่อนพบศพ

“เพื่อนคนอื่น ๆ ไม่รู้ข่าวกันเหวอะ” ผมเปรย ใจคอ ยิ่งสลดหดหู่ลงไปอีกเมื่อได้ยินว่าบรรดาเพราะอะไร ช่างเป็น งานศพที่เจียบเหงา เพราะทางญาติของบรรดาเองก็เป็นเพียงญาติ ห่าง ๆ พ่อแม่พี่น้องใกล้ชิดบรรดาทยอยตายไปหมดก่อนหน้านี้ นานแล้ว การจัดการงานศพก็ใช้วิธีเหมาจ่ายซื้อแพ็คเกจบริการ ครบวงจรของทางวัด

“เราก็แจ้งในไลน์กลุ่มเพื่อนเก่า ม.3/5 แล้วนะ ทุกคน น่าจะรู้แล้ว แต่ไม่มีใครตอบอะไรเท่าไร บางคนก็โอนเงิน ฝากใส่ซองมาตามมารยาท เรื่องธรรมดาแหละเนอะ เวลา ก็ผ่านมานานมากแล้ว จะจำบรรดาได้สักกี่คนก็ไม่รู้” แอนว่า

คืนนั้นผมได้แต่นอนกระสับกระส่าย ภาพคืนวันเก่า ๆ ไหลกลับเข้ามาฉายในฉากของสมอง ความรู้สึกผิดอันหาที่มา ไม่ได้ทำให้ไม่อาจข่มตานอนหลับได้ตลอดคืน

เรื่องประหลาดใจต่อมาเริ่มขึ้นเมื่อเช้าวันถัดมาขณะที่ กำลังจะแต่งตัวไปทำงาน ผมเดินผ่านกองจิกซอร์วักกลางห้องแล้ว ก็ต้องชะงัก เมื่ออยู่ดี ๆ ขึ้นส่วนสะเปะสะปะกลับประกอบเป็น ภาพขึ้นมาได้เองบางส่วน เป็นภาพใบหน้าของ **จิต** เพื่อนคนหนึ่ง ในสมาชิก 30 คนของห้อง

แต่ผมจำได้แม่นยำยังไม่ได้ต่อส่วนนี้ แล้ว...ใครที่มา ต่อกันล่ะ

ภายในเย็นวันนั้นเองผมก็ได้รับข่าวร้ายเกี่ยวกับจิต

เพื่อนผมแท็กชื่อในเฟซบุ๊กที่สแตตัสหนึ่งเพื่อแจ้งข่าวในกลุ่มเพื่อนเก่า

ผมเบือนหน้าหนีภาพศพในสแตตัสนั้นพลางสบถกันดำคนโพสดีใจใจ ผมรังเกียจคนที่โพสศพคนตายแบบนี้เสมอ ยิ่งกรณีนี้เป็นเพื่อนเก่าด้วย จิตเสียชีวิตกะทันหันด้วยอุบัติเหตุรถยนต์ ทำให้ต้องไปร่วมงานศพกันเป็นงานที่สองของสัปดาห์

เพื่อนที่มาร่วมงานศพของจีตวันนี้มีมากขึ้นกว่างานของบวร และดูจะสนใจกับข่าวร้ายที่เกิดขึ้น แม้หลายคนจะมองว่าเป็นเรื่องบังเอิญ แต่บางคนก็เริ่มรู้สึกไม่สบายใจและกลัวว่าจะเป็นลางร้าย

ใครบางคนว่าศพของเพื่อนคนนี้นอกจากบาดแผลจากอุบัติเหตุ ทั้งเนื้อตัวศพเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำจ้ำเขียวราวกับถูกทำร้ายมาก่อนหน้านั้น คล้ายคลึงกับศพของบวร

ในโลกกลุ่มเพื่อนเก่าห้อง ม.3/5 คึกคักขึ้นทันตา ทุกคนต่างอยากรู้ว่าความตายทั้งสองครั้งเป็นแค่เรื่องบังเอิญจริงหรือไม่ และเริ่มมีคนแนะนำให้รวมตัวกันไปทำบุญสะเดาะเคราะห์ ผมเห็นแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ทั้งที่บรรยากาศกำลังเศร้าสลดแบบนี้ ทุกคนกลับยังนึกถึงแต่เรื่องของตัวเอง กลุ่มเพื่อนวัยรุ่นในวันนั้นที่ข้ามวันเวลามาถึงเลขสี่เริ่มจะดูกลายเป็นกลุ่มป้าๆ ลุงๆ ที่กลับมาเชื่อเรื่องมงายกันเสียแล้ว

แต่ตอนนั้นผมก็ยังไม่ได้อะไรถึงความเชื่อมโยงของเรื่องนี้กับจิกซอร์ประหลาดนั้น มันยังคงถูกกองทิ้งไว้กลางห้องตามเดิม ได้แค่ชำเลืองมองแวบหนึ่งเมื่อเดินผ่านและคิดว่าคงไม่มีใครมีใจที่จะมาต่อจิกซอร์เล่นในช่วงเวลาเศร้าโศก

และลับสนเช่นนี้

จิกซอร์ปริศนาทำให้เริ่มระแวง เมื่อสามวันต่อมามันปรากฏประกอบต่อชิ้นส่วนเพิ่มเองเป็นภาพของไอโก่ เพื่อนอีกคนหนึ่งที่นั่งถัดจากคนที่เพิ่งเสียชีวิต ผมชนลูกเย็นเยียบถึงกระดูกสันหลัง รู้สึกสังหรณ์แปลกๆ ขึ้นมาทันที แต่ก็ยังไม่กล้าบอกใคร

ได้แต่แวบคิดขึ้นมา แม้แต่ตัวผมเองก็ยังไม่เชื่อความคิดนั้น จึงพยายามสลัดมันทิ้ง

แต่แล้วลางสังหรณ์ก็เป็นจริงดังที่กลัว เมื่อได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนร่วมรุ่นอีกคนหนึ่งโทร.มาบอกว่าโก่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุลื่นล้มในห้องน้ำหัวฟาดพื้น

ตอนนั้นผมเริ่มนึกถึงความเชื่อมโยงของจิกซอร์ปริศนากับการตายของเพื่อนร่วมรุ่น ใครกันเป็นคนส่งมันมา แล้วทำไมคนรับต้องเป็นผม

เช่นเดียวกันที่ศพของเพื่อนคนนี้พบรอยฟกช้ำตามจุดต่างๆ ทั้งตัวอย่างน่าประหลาด ไม่ได้มีแต่บาดแผลจากการล้ม ไม่มีใครหาที่มาได้ และเพื่อนคนนี้ก็อาศัยอยู่คนเดียวมาตลอด

ในงานศพที่สามนี้ ผมลองเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนหลายคนฟังปรากฏว่ามีเพียงผมคนเดียวเท่านั้นที่ได้รับจิกซอร์นี้ส่งมาที่บ้าน

“มึงคิดมากไปปะวะ ค้อมันก็เกิดขึ้นได้แหละ คนจะตายมันก็ต้องตาย” เพื่อนคนหนึ่งว่า

“แต่ไม่บังเอิญไปเหอะวะ” ผมแย้ง แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าในหนังสือรุ่น ม.3 โกะที่เพิ่งตายไปนั่งตำแหน่งถัดจากจิตพอดิ

ผมรีบกลับบ้านไปค้นหนังสือรุ่น แล้วรีบโทร.ไปเล่าเรื่อง

หลังจากที่ได้ค้นคว้าข้อมูลและปะติดปะต่อเรื่องหลอนในโซเซียลมีเดีย
ในที่สุดผมก็ค้นพบศาลาผีสิง สถานที่ริมทางสุดเฮี้ยนซึ่งเป็นที่โจษจัน

จะมาก็นี่ได้ก็ไม่ง่ายเลยเพราะผมต้องปฏิบัติตามกติกาบางอย่าง
กว่าจะมาถึงก็มืดค่ำเสียแล้ว รอบตัวก็เงียบสนิทชวนให้ใจคอหวีโหวง
แต่โซ่ยังดิ้นนะ แพน ๆ กยอยมาหาผมที่ศาลาแห่งนี้
พวกเขาต่างมีประสบการณ์หลอนมาเล่าสู่กันฟัง
ผมจึงขอจัดไลฟ์เล่าเรื่องผีสด ๆ ในสถานที่จริงกันไปเลย!

จิกชอร์ลีกลับมาซึ่งต่อตัวเองเป็นรูปของเพื่อนเก่า
ปริศนาการตายอีกครั้งทั้งที่ผู้ตายเคยถูกพบเป็นศพเมื่อห้าปีที่แล้ว
ไรเดอร์ซึ่งถูกเรียกให้ไปรับผู้โดยสารกลางดึกสุดสจัด
คดีฆาตกรรมสะเทือนใจของศพสาวไร้หัว
กฎของพี่เลี้ยงเด็กในคืนเดือนดับ

**บอกเลยว่าทุกเรื่องฟังแล้วหลอนได้ไม่เชื่อ สยองได้ทุกแนว
แต่เรื่องของใครจะหลอนที่สุด ทางบ้านมาร่วมกันโหวตได้ในตอนจบครับ :)**

นักเขียนไทยที่เขียนงานสยองขวัญได้สยองขวัญที่สุด
สำหรับผมคือ **นกรั ศศิวิมล**

กิตติศักดิ์ คงคา ผู้เขียน กาสักอังกฤษตา

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8028-6

9 786161 880286

Cover Design : Kraize.
Illustration : JUNG จิง

255 หน้า